

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jerzy Geisler (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

SA Jacek Nowicki

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela **Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przy uczestnictwie **R. M. (1)**

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużniczki

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 10 grudnia 2012 roku, sygn. akt: IX GCo 380/12

postanawia:

1. **sprostować oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że w miejsce słów: „przy uczestnictwie R. M. (2)” wpisać: „przy uczestnictwie R. M. (1)”**,
2. **uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania**

SSA M. Mazurkiewicz-Talaga SSA J. Geisler SSA J. Nowicki

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu – nakazowi zapłaty wydanemu przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w postępowaniu upominawczym w dniu 22 marca 2011 roku w sprawie o sygn. akt: IX GNc 153/11, przeciwko małżonkowi dłużniczki G. M. – R. M. (1), z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową uczestników postępowania.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd I instancji wyjaśnił, iż w jego ocenie wierzyciel nie wykazał przedstawionymi przez siebie dokumentami, że wierzytelność objęta tytułem egzekucyjnym powstała z czynności dokonanej za zgodą małżonka dłużniczki. W szczególności dokumentem takim nie może być dokument prywatny z dnia 4 sierpnia 2010 roku, bowiem w piśmie tym nie została wyrażona zgoda małżonka, a ponadto z pisma tego nie wynika, o jaką spłatę zadłużenia chodzi.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wierzyciel, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez nadanie klauzuli wykonalności zgodnie z wnioskiem, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233 k.p.c. poprzez dowolną i nieuzasadnioną logiką oraz doświadczeniem życiowym ocenę przedłożonych w sprawie dokumentów i stwierdzenie, że dokument prywatny z dnia 2 sierpnia 2010 roku oraz umowa – kontrakt zakupu z dnia 1 września 2010 roku, nie są dowodem wyrażenia przez małżonka dłużniczki zgody na czynność, z której wynika wierzytelność skarżącego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy okazało się uzasadnione.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżący wykazał dokumentem prywatnym, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika. Dowodem na powyższą okoliczność jest w szczególności podpisany przez uczestnika postępowania dokument zatytułowany: „Kontrakt zakupu nr (...)” (k. 20), będący podstawą do wystawienia faktur VAT, w oparciu o które wydany został nakaz zapłaty z dnia 22 marca 2011 roku, sygn. akt: IX GNc 153/11 (k. 10, 11 w cyt. aktach) . Dokument ten jest w istocie zamówieniem, zaś na jego podstawie zawarta została między stronami umowa, z której wynika zobowiązanie dłużniczki. Wprawdzie w treści tego dokumentu nie zostało zawarte jednoznaczne stwierdzenie, iż uczestnik postępowania wyraża zgodę na dokonanie tej czynności, jednakże już sam fakt złożenia tego zamówienia osobiście przez małżonka dłużniczki i opatrzenia go podpisem „właściciel R. M. (1)” pozwala uznać, że uczestnik postępowania o istotnej dla sprawy czynności wiedział i na nią się godził. Odmienne zapatrywanie, jak słusznie podnosi skarżący w zażaleniu, byłoby sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

W doktrynie wyrażono zapatrywanie, które Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela, że art. 787 k.p.c. nie wprowadza wymogu formy pisemnej dla zgody małżonka dłużnika. Czym innym bowiem może okazać się zgoda, a czym innym „dokument urzędowy lub prywatny” wykazujący, że „wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika”. Dokument ma dowodzić faktu udzielenia zgody, ale zgoda nie musi przybrać formy dokumentu (vide: „Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie egzekucyjne. Komentarz do art. 758-1088” pod red. Janusza Jankowskiego, Wydawnictwo: C.H. Beck, wyd. 1, 2011 r.).

W tych okolicznościach nie zachodzi wskazywana w zaskarżonym postanowieniu przez Sąd I instancji przeszkoda do uwzględnienia wniosku wierzyciela. Pozostaje natomiast do ustalenia kwestia, czy uczestnika postępowania łączył związek małżeński z dłużniczką w chwili wydania tytułu egzekucyjnego, a nadto – czy pozostaje on w tym związku w czasie postępowania klauzulowego. Okoliczności te nie były jeszcze przedmiotem oceny ze strony Sądu Okręgowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz § 13 ust. 2 k.p.c. i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania – pkt 2 postanowienia.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny, w oparciu o treść art. 350 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 391 § 2 k.p.c. sprostował oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego postanowienia, polegającą na błędnym oznaczeniu uczestnika postępowania - pkt 1 postanowienia.

SSA M. Mazurkiewicz-Talaga SSA J. Geisler SSA J. Nowicki